

ת"פ 13401/02/18 - מדינת ישראל נגד יריב ממנ, ש ה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 13401-02-18 מדינת ישראל נ' ממנ(עצור)

בפיקוח) ואח'

בפני כבוד השופט אבי לוי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים 1.יריב ממנ (עצור בפיקוח)

2.ש ה (עציר)

גזר דין ביחס לנאשם 2 בלבד

רקע

כתב-אישום יוצא-דופן ניצב בבסיס ההליכים הבאים לקיצם (באורח חלקי) במסגרת גזר-דין זה. כתב-האישום חיבר יחדיו שניים - כל אחד מהם תוקפו של השני אך גם קרבנו. כך, הנאשם 2, אשר דינו נגזר כאן נורה בידי הנאשם 1, סובל עדיין מפציעה כתוצאה מכך, אך יושב לצדו על-גבי ספסל הנאשמים.

מכאן, נוצרו קשיים פרוצדורליים לא-פשוטים בניהול ההליך; ניסיונות ראשוניים מצדם של הסנגורים לגרום להפרדת הדיון לא עלו יפה (מחמת שהדין בהחלט מאפשר חיבור השניים יחדיו בכפיפה אחת מקום בו טעמים ראייתיים ומניעים של יעילות דיונית ניצבים מאחורי המהלך); עדיין הקושי בניהול התיק, הן בהיבטים המשפטיים הן בהיבטים האבטחתיים היה רב.

בנסיבות אלו, העובדה שהצדדים השכילו, לאחר שמיעת עדויות ספורות, למצוא את הדרך להביא את ההליכים לכלל סיום מוסכם מה שהביא ל"דילוג" על-פני אותם קשיים היא עובדה חשובה, אשר **תילקח בחשבון בשלב גזירת העונש**.

אפנה, אפוא, להצגת העובדות העומדות בבסיס ההרשעה; יודגש, שעניינו של הנאשם 2, מר ש ה, והוא בלבד, יטופל במסגרת גזר-דין זה; דינו של הנאשם 1 (אשר הודה והורשע אף הוא בעבירות שיוחסו לו) הופרד וצפוי להיגזר במועד מאוחר הרבה יותר.

עובדות כתב-האישום המתוקן

בין הנאשמים קיימת היכרות קודמת.

ביום 31 דצמ' 2017, בשעת צהריים נסע הנאשם 1 ברכבו בכביש 4 מכיוון צפון לכיוון דרום באזור עין-המפרץ, כשברשותו אקדח טעון. אותה עת, נסע הנאשם 2 ברכבו באותו הכביש. משהבחין הנאשם 2 בנאשם 1 הוא החל נוסע בעקבותיו ובשלב מסוים פגע באמצעות צדו הימני של רכבו של הנאשם 1; המעשה נעשה מתוך **כוונה לפגוע בו**.

שתי המכוניות המשיכו בנסיעה מהירה ובשלב מסוים, דקות ספורות לאחר האירוע המתואר לעיל, **חסם הנאשם 2** עמוד 1

באמצעות רכבו את נתיב נסיעת רכבו של הנאשם 1 **ואילצו לעצור**. נאשם 2 יצא מרכבו, ניגש לעבר רכבו של הנאשם 1 וניסה לפתוח את דלת הרכב. משלא הצליח בכך, בעט ברכב בחלקו האחורי. נאשם 1 עקף בנהיגה את רכבו של הנאשם 2 וסטה אל עבר כביש-שירות באזור כרי-נעמן כשהנאשם 2 ממשיך בעקבותיו.

בהמשך לכך, **שוב פגע הנאשם 2 באמצעות רכבו בחלקו האחורי של רכבו של הנאשם 1**. הנאשם 2 שוב יצא מרכבו וניגש אל עבר רכבו של הנאשם 1. מיד אחריו יצא גם הנאשם 1 מהרכב כשהוא אוחז בנשק. הוא ירה 4 כדורים לפחות מנשקו לעבר הנאשם 2 מטווח קצר.

כתוצאה מירי זה, נפגע הנאשם 2 מקליע בזרוע שמאל ובירך שמאל. בשלב זה, נמלט הנאשם 1 מהמקום ברכבו.

בעקבות זאת, פונה הנאשם 2 אל בית-החולים לגליל המערבי בנהריה; שם הוא **נותח להוצאת קליע מזרוע שמאל, נותח ברגלו בשל חתך בווריד פמוראלי שמאל, נזקק להטרייה ושטיפה לפצעים בירך אמה וזרוע שמאל; נערכו לו גם חבישות סדי-גבס מעל המרפק. הוא אושפז בבית-החולים מיום 31.12.17 עד יום 9.1.18.**

פועל יוצא של חלקו של הנאשם 2 באירועים הנ"ל, הוא הואשם הודה והורשע בעבירה שעניינה **ניסיון לסיכון חיי-אנשים במזיד בנתיב-תחבורה**, בניגוד לסעיף 332(2) ו-25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

פרטי הסדר-הטיעון

כמפורט לעיל, הנאשם 2 חזר מכפירתו באשמה והודה בעובדות (ובהוראות החיקוק) שנכללו בכתב-האישום המתוקן במסגרת הסדר-טיעון שהושג בין באי-כוחו המלומדים, עו"ד אתנה אדרי ועו"ד ציון שמעון לבין נציגי הפרקליטות. ההודאה נמסרה לאחר שהובהר לנאשם באורח חד-משמעי, כי בית-המשפט איננו קשור בהסדר-טיעון וכי הטלת העונש תיעשה בהתאם להוראות הדין.

באות-כוח המאשימה המלומדות, עו"ד ענבל ברנסון ועו"ד מאיה הרטמן ציינו, כי הן מבקשות שיוטל על הנאשם עונש מאסר בן 18 חודשים לריצוי בפועל והכל במסגרת **טווח ענישה בין 6-18 חודשי מאסר אשר נקבע בין הצדדים**. הסנגורים עתרו, במסגרת ההסדר, להטלת מאסר בן 6 חודשים.

במסגרת ההסדר הוסכם שבית-המשפט יטיל על הנאשם גם עונש מאסר על תנאי; התביעה ביקשה את חילוט כלי-הרכב שבאמצעותו בוצעה העבירה (בעוד שההגנה התנגדה לכך); לחלופין, ביקשה התביעה שיוטל קנס על הנאשם.

נתונים עובדתיים נוספים

במסגרת הטיעונים לעניין העונש צוינו מספר נתונים מוסכמים נוספים בעלי-משמעות להליך גזירת הדין.

כך, צוין שהנאשם 2 שוהה **במעצר מיום 4.2.18** וכן שהוא **עדיין סובל מתוצאות הפציעה, נזקק לטיפולים רפואיים, הכוללים בין השאר פיזיותרפיה ולדבריו, שהותו במעצר (בתנאי הפרדה קיצוניים) מקשה מאוד על מתן טיפול רפואי מיטבי, כנדרש.**

הנאשם שירת בצה"ל כלוחם במסגרת חטיבת גולני במשך 3 שנים.

ראיות לעניין לעונש

באת-כוח המאשימה הציגה לפניי תדפיס מידע פלילי המתייחס לנאשם 2. ממנו למדתי, שבחודש מאי 2016 הוא הורשע בעבירות שעניינן סיוע לרכישת נשק והפרעה לשוטר במילוי תפקידו ונגזרו לו בגין כך, 12 חודשי מאסר (כשבכלל תקופה זו הפעלת עונשי מאסר מותנים אשר היו תלויים ועומדים נגדו); בחודש דצמ' 2015 הורשע בעבירות שעניינן איומים, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והעלבת עובד הציבור (נגזר עונש מאסר מותנה); הוא הורשע עוד בעבירות שעניינן סיוע לעבירות בנשק ולניסיון להרוס נכס באמצעות חפץ נפיץ (ריצה בגין כך 18 חודשי מאסר); בשנת 2010 הורשע בעבירות נוספות בנשק, קשירת קשר לביצוע פשע וקבלת נכסים שהושגו בפשע (הוטלו 20 חודשי מאסר בפועל). הוא ריצה עונשי מאסר גם בגין הרשעות מהשנים 2007 (21 חודשים) ו-2005 (36 חודשים וחודשיים בשני הליכים נפרדים).

אין זקופות לחובתו מהעבר עבירות הדומות באופיין לעבירה שבביצועה הורשע לפניי.

עוד הציגה לפניי התביעה תדפיס פרטי רכב המתייחס לרכב הסקודה המעורב באירוע (6024273). תדפיס זה לימד כי הרכב רשום על-שמו של הנאשם 2 מחודש נוב' 2017.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה, בהגנות רבה, ציינה, שהעובדות המצוינות בכתב-האישום אינן האופייניות בבחינת יסודות העבירה שבה הורשע הנאשם. לדבריה, ככלל, המורשעים בעבירה זו (סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה או ניסיון לעבור עבירה זו) הם כאלה אשר סיכנו כלי-רכב נוסעים ע"י השלכת חפצים (מטעמים לאומניים בדרך כלל); או כאלה אשר גורמים למרדף משטרתי אגב ניסיון לאכוף את הסדר הציבורי או ללכוד עבריינים. חרף זאת, הדגישה ב"כ המאשימה המלומדת, שיש לראות בחומרה את מעשיו של הנאשם אשר עניינם בנהיגה מכוונת שנועדה לסכן חייו של אדם ספציפי ואגב כך, גרמה לסיכון של נהגים אחרים אשר נקלעו לדרך (שהיא עורק תחבורה ראשי) באותה השעה.

ב"כ המאשימה הדגישה את העובדה שהנאשם 2 היה זה שיזם את האירוע עת חסם את רכבו של הנאשם 1, התנגש בו בכוונה פעמיים ואף ניסה לפתוח את דלת המכונית.

היא ציינה, שנקשרה בהסדר טיעון **לנוכח הנסיבות החריגות של העניין** ובראש ובראשונה העובדה **שהנאשם 2 נפגע פגיעה ממשית באירוע, נפצע כתוצאה מירי ונזקק לטיפולים רפואיים משמעותיים**. לפיכך, טווח הענישה אשר הוצע **חורג לקולה ממדיניות הענישה המקובלת** בכגון דא.

היא הדגישה את העובדה שמעשיו של הנאשם משקפים בריונות ומסוכנות ואף נכונות לפתור סכסוכים על הכביש תוך סיכון עוברי אורח. פוטנציאל הנזק הוערך כממשי על רקע אי-האכפתיות אותה הביעו המעורבים באירוע, בהתנהגותם, לשלומם של עוברי-דרך תמימים. עוד עמדה על העבר הפלילי המכביד המלווה את הנאשם 2 כמפורט לעיל.

נסיבות אישיות (למעט הפציעה והמצב הבריאותי) אינן מצדיקות, לדעת ב"כ המאשימה, הקלה בעונש. אין כאן טעמי שיקום, לטעמה.

ב"כ הנאשם

סנגוריו של הנאשם הציגו לפני את מצבו הרפואי של הנאשם מיד לאחר קרות התאונה ועמדו על מצבו הרפואי היום בפתח טיעוניהם.

בהתייחסם לאירוע גופו, הם עמדו על כך, כי עוברי אורח לא נפגעו במסגרתו כלל ואף על כך שאין כל אזכור בכתב-האישום של נוכחות עוברי אורח במקום.

הסנגורים עמדו על חרטתו הכנה (והמוקדמת) של הנאשם על מעשיו, על כך שהודה בהזדמנות הראשונה שניתנה לו (הודאה אשר חסכה זמן שיפוטי יקר הכרוך בהעדת עדים רבים - חלקם אשר אף חששו להעיד). הסנגורים עמדו על החיסכון שהושג כתוצאה מההודאה בפרט בהיבטי משאבי האבטחה המתגברים אשר נדרשו לצורך ניהול ההליכים בהתחשב בדרך הפרוצדורלית הייחודית, אותה נקטה התביעה (של צירוף ענייניהם של שני הנאשמים תחת קורת-גג של כתב-אישום אחד).

בהתייחסם לעבירה גופה, ציינו הסנגורים שמדובר כאן בעבירה הנעדרת תכנון מוקדם, אשר הובאה לפני ערכאה זו למרות שעבירות כמותה נדונות ככלל לפני בית-משפט שלום לתעבורה. הסנגורים הדגישו שלא היתה כאן בריחה משוטרים או פגיעה בניידות; לא היתה כאן נהיגה פרועה; איש לא נפגע באירוע (למעט הנאשם עצמו). האירוע התמצה בפרק זמן קצר מאוד (בן 3 דקות) וחלקיו הראשונים בוצעו בנסיעה איטית. הסנגורים הדגישו את הנזקים החמורים שאותם ספג הנאשם כתוצאה ממעורבותו באירוע (פציעות-ירי משמעותיות, אשפוז בן 10 ימים, היזקקות לטיפול עד עצם היום הזה בפרט על רקע הקושי לקבל את הטיפול כשהוא מצוי מאחורי סורג וברח).

הסנגורים ציינו שאין זקוף לחובת הנאשם עבר תעבורתי כלשהו; הוא במעצר מזה ארבעה חודשים בתנאים קשים ("הפרדה ארצית", שמשמעה בידוד 24 שעות ביממה בתא בן 3 מ"ר); הוא איננו נהנה מביקורים למעט מקרובים מדרגה ראשונה ולפיכך בידודו במעצר ניכר. להחזקה בתנאי מעצר שכאלה משקל מכביד והיא צריכה להינטל, לפי הפסיקה בחשבון כשיקול לקולא. לדברי הסנגורים, הנאשם איננו צפוי ליהנות מניכוי שליש מעונשו; הטעם לכך איננו נעוץ בהתנהגותו של הנאשם, אלא כתוצאה מתנאי החזקתו, אשר אינם מאפשרים שילובו בהליכים משקמים.

לדעת ההגנה, אין למצוא מסוכנות רבה בנאשם על רקע מעשיו, בפרט בהתחשב בעובדה שהוא נעצר זמן ניכר (כ-20 ימים) לאחר קרות האירוע ולאחר שהשתחרר מבית-החולים.

לפיכך, עתרה ההגנה לאימוץ הרף התחתון של טווח הענישה המוסכם, דהיינו, כי אטיל על הנאשם עונש בן 6 חודשי מאסר, מה שיאפשר שחרורו המהיר מן המעצר והתפנות לטיפול בבריאותו.

דברו של הנאשם

הנאשם עמד בדבריו על קשייו הרפואיים ועל כך שהוא זקוק לפיזיותרפיה שאותה אין הוא מקבל לנוכח תנאי כליאתו.

דין והכרעה

בבואי לגזור את דינו של הנאשם בתיק זה, אנחה את עצמי בראש ובראשונה בהלכה הפסוקה, הקובעת, **שמקום בו מוצג הסדר-טיעון בפני בית-המשפט, עליו לכבדו, אלא אם הוא סבור שהסדר העונשי חוטא באורח מהותי, משמעותי וקיצוני לאינטרס הציבורי בכגון דא** (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 25.12.02).

הטעמים להלכה זו-ברורים. בבוא נאשם להודות באשמה לאחר שהתביעה מתחייבת בפניו להגביל עצמה בעתירתה לעניין העונש, הוא **מסתמך על הבטחה זו והוא אף מפתח ציפייה, כי בית-המשפט יכבד את עתירת התביעה.**

כלל הוא, שבית-המשפט לא ישים עצמו קטגור יותר מהקטגוריה.

אינני סבור, בהתחשב במכלול הנתונים אשר הובאו לעיל, כי הסדר-הטיעון אשר הוצג לפניי בידי הצדדים חוטא לאינטרס הציבורי במידה, המחייבת שקילת אי-כיבודו ולפיכך, ייגזר דינו של הנאשם בתוככי טווח הענישה שהוצג לי על-ידי הצדדים.

ראוי, בהקשר זה, לעמוד, בקצרה, על היחס שבין קיומו של טווח ענישה מוסכם לבין החובה, המוטלת ככלל על בית-המשפט, מכוח תיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 לחוק העונשין), לקבוע מתחם עונש ההולם את העבירה שבעשייתה הורשע הנאשם.

בעניין זה חלוקות הדעות בבית-המשפט העליון. בנסיבותיו המיוחדות של מקרה זה, כפי שהללו הוצגו בהרחבה לעיל, סברתי שראוי לאמץ את דבריו של כב' השופט הנדל בע"פ 6943/16 **גלקין נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 28.1.18), שלפיהם -

"במיוחד בתיק מסוג זה, אשר על פני הדברים טווח הענישה המצוי בהסדר הטיעון לא נופל מחוץ למתחם הענישה. הדיון הנדרש אינו נסוב סביב דחיית ההסדר, אלא סביב כימות העונש הסופי בתוך הטווח שנקבע. במקרים כאלה, אינני סבור כי יש צורך להרחיב במלאכת קביעת מתחם הענישה". (למדיניות הענישה בעבירה שעניינה סיכון חיי-אנשים במזיד בנתיב-תחבורה, בניגוד לסעיף 332(2) לחוק העונשין, ראו למשל - ע"פ 4894/13 **סלע נ. מ"י** (ניתן ביום 23.1.14); ע"פ 5622/07 **מ"י נ' קרדונה** (ניתן ביום 24.9.07) ו-ע"פ 3141/08 **מ"י נ' דבארי** (ניתן ביום 28.07.08)).

אפנה, אפוא לבחון מהו העונש אותו ראוי להטיל בתוככי טווח הענישה המוצע.

אין למעשה חולק על **חומרת המעשה**, שאותו ביצע הנאשם. כפי שציננה ב"כ המאשימה בצדק, האמור במעשה של **בריונות, אשר יצר סיכון לשלומם של בני-אדם, הן המעורבים בו במישרין הן עוברי-דרך תמימים**. העובדה בלבד, שבכתב-האישום לא צוינה העובדה שחלפו בסביבה עוברי-דרך איננה פוטרת מהתייחסות אל עוברי-דרך, אשר נקלעו או עלולים היו להיקלע לזירה. הדברים מתחדדים עת עסקינן בזירה הממוקמת על-גבי כביש הומה-תנועה; ציר מרכזי המכיל כלי-רכב רבים בכל רגע נתון. עמד על כך כב' השופט א' א' לוי במסגרת ע"פ 2100/06 **מ"י נ' אבולקיען** (ניתן ביום 7.6.06) בציינו כדלהלן:

"...מזה מספר שנים קנתה לה מציאות חדשה בכבישים ..., כאשר נהגים נוסעים במהירות מופרזת, לעתים קרובות בטבורה של עיר, ותוך זלזול מופגן ומתגרה באנשי החוק. על רקע אותה מציאות התריע בית משפט זה בעבר, על הסכנה הנשקפת לנוסעים תמימים שלרוע מזלם נקלעים לכבישים בהם מתנהלים מרדפים מסוג זה, במיוחד נוכח נגע התאונות הגובה, כמעט כמעשה של יום-יום, קורבנות בחיי אדם. כדי לתרום את תרומתנו למלחמה בנגע זה, קבענו כי יש להחמיר בענישה..."

אכן, העבירה **לא תוכננה מראש**. עם זאת, אין ניתן להתעלם מכך, שהנאשם שלפניי היה **היוזם הבלעדי של האירוע ומי שגרם להסלמתו**. הוא לא הסתפק באירוע הראשון אשר תואר לעיל, ואשר הסתיים בפגיעה הראשונית ברכבו של הנאשם 1 אלא המשיך בשלו, חסם את רכבו של הנאשם 1, אילצו לעצור, ניסה לפתוח את דלת המכונית ואחר-כך פגע

בה באמצעות רכבו בשנית.

הנזק הפוטנציאלי של מעשיו של הנאשם היה ממש. כל בר בי רב יודע שכלי-רכב הוא כלי משחית. אכן, אף בלא כוונה כלשהי נגרמות על-גבי כבישי ארצנו תאונות, חלקן קטלניות, הגודעות חיים רבים מדי שנה. **שימוש ברכב כאמצעי לפגיעה בזולת הוא, אפוא, פעולה מסוכנת מאין כמותה ואין ניתן לדעת אל-נכון מה עלולה להיות תוצאתה.**

בפועל, למעט נזק קל לכלי-הרכב **לא נגרמו פציעות למעורבים או לבלתי-מעורבים כתוצאה ממעשיו של הנאשם.** אכן, הנאשם 2 עצמו נפגע פגיעה משמעותית במהלך האירוע, אך זאת לנוכח פעולתו של הנאשם 1.

אין לדעת מה היו הסיבות שהביאו את הנאשם לנהוג כפי שנהג. התביעה הניחה, ואין ראיה לסתור הנחה זו, שכעס כלשהו של הנאשם 2 כלפי הנאשם 1 גרם לו לנהוג כך; יש להניח לטובתו, כי הדבר נעשה באורח ספונטני ובלתי-מתוכנן, דהיינו על רקע היתקלות כלשהי אשר ארעה תוך כדי נהיגה. **מעשהו של הנאשם משקף, לטעמי התנהגות אלימה כלפי הנאשם 1.**

בבחינת נסיבותיו האישיות של הנאשם ראוי לשקול את השיקולים הללו -

א. פועל יוצא של האירוע "נענש" הנאשם בפגיעה משמעותית, אשר חייבה טיפול רפואי אינטנסיבי, שני ניתוחים, עשרה ימי אשפוז ויש להניח כי צלקות ופגיעה אשר תלווה אותו עד סוף ימיו.

ב. מעצרו מאחורי סורג ובריא ובתנאי "הפרדה מלאה" משך כארבעה חודשים עד כה פוגע בנאשם פגיעה החורגת מהפגיעה "הרגילה" של מעצר על נאשם. הפגיעה במקרה זה מועצמת לנוכח מצבו הרפואי של הנאשם וחוסר האפשרות הנטענת להושיט לו סיוע רפואי מלא על-מנת לטפל בו ולהקל על סבלו.

ג. הנאשם נטל אחריות מלאה למעשיו.

ד. הוא הודה באשמה ובכך חסך זמן שיפוטי ניכר, שחרר עדים, אשר חששו ממסירת עדות בבית-המשפט מלהעיד ואף פטר את רשויות האבטחה מההתמודדות הלא פשוטה אשר עמדה לפניהם פועל יוצא של הגשת-האישום המשותף נגד שני הנאשמים.

ה. לחובת הנאשם זקוף עבר פלילי משמעותי, הכולל שורה של הרשעות בביצוע עבירות חמורות וריצוי תקופות מאסר לא-קצרות מאחורי סורג ובריא. אין זקוף לחובתו רישום תעבורתי; עם זאת, בעיניי מעשה העבירה בו הורשע כאן הנאשם איננו, בעיקרו, תעבורתי באופיו אלא פלילי-בריוני ואלים.

לבסוף, בבואי לגזור דינו של הנאשם מצאתי לנכון לייחס משקל מהותי ומשמעותי לפציעתו באירוע לך, שלא היה בידי הרשויות להושיט לו (כנטען) טיפול רפואי ראוי ולכך שהוא נטל אחריות לאירוע בכללותו, הודה באשמה וחסך בכך זמן שיפוטי ניכר. בהודאה מקופלת ההכרה בחומרת המעשה ובאיסור החמור שבביצועו, ואף תקווה, שבעתיד יימנע מביצוע מעשים פליליים, דומים או אחרים.

סוף דבר

לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים הצריכים לדבר ואשר נמנו לעיל בהרחבה מצאתי להטיל על הנאשם, בגדרי הסדר-הטיעון שהוצג לי עונשים כדלקמן -

עמוד 6

א. 11 חודשי מאסר לריצוי בפועל מיום מעצרו, 4.2.18.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה שעניינה סיכון מכוון של חיי אדם בנתיב תחבורה או עבירה אחרת מסוג פשע שיש בה יסוד של איום או אלימות.

ג. אני מורה על חילוט כלי-הרכב מסוג סקודה שנת ייצור 2011 מ.ר. 6024273, שבאמצעותו נעברה העבירה בהתאם לבקשת המאשימה. האמור במעשה מכוון, אשר יועד לגרום נזק לזולת ובנסיבות אלו, קיימת הצדקה עניינית להפקעת בעלותו של הנאשם על רכבו. הוראת החילוט בנסיבות אלה אף מאזנת במידת מה את עונש המאסר הממשי הקל (יחסית) אשר הוטל על הנאשם.

ד. לא מצאתי לנכון להטיל על הנאשם קנס בהתחשב בהוראת החילוט דלעיל.

ה. בהעדר עתירה לפסילת רישיון הנהיגה של הנאשם נמנעתי מלהטיל עונש זה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ב סיוון תשע"ח, 05 יוני 2018.